

15 MAART 1925

No. 6

30e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Voorts, wij hebben de vaders onzes vleesches wel tot kastijders gehad,
en wij ontzagen ze; zullen wij dan niet veel meer den Vader der
geesten onderworpen zijn, en leven? Hebreën 12 : 9.

DE HEILIGE DRIEÉENHEID. *)

De eenheid der Godheid.

I.

„Wij geloven in God den Eeuwigen Vader en in Jezus Christus Zijnen Zoon, en in den Heiligen Geest.” Zoo begint het eerste van de „Artikelen des Geloofs” van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Een zelfde plechtige verzekering van geloof heeft plaats in de meeste godsdiensten of kerken, die christelijk genaamd worden. De Schriften bevestigen het bestaan van de allerhoogste Drieéénheid, die de Godheid, den bestierenden raad der hemelen samenstelt. De zelfde naam „Drieéénheid”, welke algemeen wordt aangenomen in de literatuur van Christelijke Theologie, duidt afzonderlijke wezens aan. Zulks gelooven wij van schriftelijke beteekenis te zijn, en is daarom vol uitdrukking van de werkelijke samenstelling der Godheid. Drie persoonlijkheden zijn er in besloten, ieder van hen is aangeduid door een verheven titel van „God” en een ieder van hen heeft zich afzonderlijk en persoonlijk aan het menschdom geopenbaard. Deze zijn (1) God de Eeuwige Vader, (2) de Zoon, of Jezus Christus, en (3) God, de Heilige Geest.

Dat de drie, persoonlijke, afzonderlijke en onderscheiden personen zijn, daarvan is getuigd door de volgende Schriftelijke aan-

*) Zondagsschoolles voor ouders en theologie-klassen.

halingen. Als onze Heere Jezus Christus van de doopwateren der Jordaan opklom, herkende Johannes, de dienst verrichtende priester, het zichtbare teeken van den Heiligen Geest, terwijl hij Christus voor hem zag met een tastbaar lichaam van vleesch en been en de stem van den Eeuwigen Vader hoorde zeggen: „Deze is mijn geliefde Zoon, in welken Ik Mijn welbehagen heb.” (Matth. 3: 16, 17.) De drie personen waren daar tegenwoordig, een ieder zichzelf op een verschillende wijze aan het menschelijk verstand openbaar makende, en duidelijk een elk apart van den ander.

Wederom, tijdens die laatste plechtige samenkomst met Zijn apostelen in den nacht van het verraad, moedigde de Heere Jezus met goddelijke verzekering hun bedroefde wanhoop aan: „Maar wanneer de Trooster zal gekomen zijn, dien Ik u zenden zal van den Vader, namelijk de Geest der waarheid, die van den Vader uitgaat, Die zal van Mij getuigen.” (Johannes 15: 26.) Konden de leden van de Drieëenheid op meer bepaalde wijze afgescheiden worden? Dat de Trooster de Heilige Geest is, is uitdrukkelijk in het voorafgaande hoofdstuk van Johannes 14:26 naar voren gebracht, en op die plaats in het voorafgaand hoofdstuk zijn de Vader en de Zoon afzonderlijk gespecificeerd.

Dat de Eeuwige Vader en Zijn Zoon Jezus Christus zelfstandige personen zijn, is duidelijk door het zekere feit van het verwantschap te kennen gegeven, want geen wezen kan zijn eigen vader of eigen zoon zijn. De talrijke schriftelijke beschrijvingen, waarin Jezus wordt weergegeven als herhaaldelijk biddende tot Zijn Vader, getuigt van Hun onderscheiden persoonlijkheid en daarbij, te midden van de onbeschrijfelijke heerlijkheid van de gedaanteverwisseling van onzen Heere, kwam de stem van den Vader vanuit de wolken, wederom bekennde: „Deze is mijn geliefde Zoon”. (Matth. 17: 3, 5.)

De zelfstandige leden van de Heilige Drieëenheid zijn in doel, plan en methode vereenigd. Om oneenigheid, geschil of tweedracht onder hen op te vatten, zou zijn hen als gebrekkig in de eigenschappen van volmaaktheid te beschouwen, die de Godheid kenmerken. Maar dat deze eenheid een samensmelting van personaliteit bevat, is nergens in de Schriften verklaard, en het verstand is niet in staat zulk een verbinding te begrijpen.

In den loop van Zijn zielroerend Hoogpriesterlijk gebed, smeekte Christus van den Vader in het belang der Apostelen, Hem vragende: „Dat zij één mogen zijn”, zooals Hij en de Vader één waren. (Johannes 17: 11.) De Heere gaf zekerlijk niet te kennen, dat Hij wilde dat de Apostelen hun persoonlijkheid zouden verliezen en één persoon worden; bovendien had Hij hen lang tevoren verzekerd dat zij op een tijd, die zelfs nog toekomstig is, „Dat ook zij op twaalf tronen zouden zitten, oordeelende over de twaalf stammen Israëls.” (Matth. 19: 28.)

De menschelijke kennis aangaande de eigenschappen van God en het karakter der Godheid, is datgeen wat van de hemelen geopenbaard is. Goddelijke openbaring is de uiterste oorsprong van alles dat wij van het Wezen en persoonlijkheid der Godheid weten. Door openbaringen was God in vroegere dagen aan den mensch bekend gemaakt,..... aan Adam, Enoch, Abraham, Mozes, en de profeten. En in den tegenwoordigen tijd, nadat het menschedom in groote mate de eenvoudige en gewone waarheden van een persoonlijken God en Zijn werkelijken Zoon Jezus Christus verwierpen, zooals de Schriften bevestigen, hebben de Vader en de Zoon Zich opnieuw geopenbaard.

Joseph Smith heeft ons zijn plechtige getuigenis gegeven, dat in het vroege voorjaar van 1820, terwijl hij een afzonderlijk gebed opzond, waartoe hij was aangemoedigd door de schriftelijke vermaning (Jakobus 1: 5), hij door den Eeuwigen Vader en Zijn Zoon Jezus Christus bezocht werd, en dat de Vader, op den Christus wijzende, sprak, zeggende: „Deze is Mijn geliefde Zoon, hoort Hem”.

Op deze wijze werd de Bedeeling van de Volheid der tijden ingeleid, die door de Apostelen van ouds voorspeld was (Efeze 1: 10). In 1820 was een menschelijk wezen op aarde, die zonder eenigen twijfel wist, dat de menschelijke opvatting van de Godheid, als een onstoffelijk wezen van iets dat vorm noch substantie bezit, net zoo ontbloot van waarheid is, betreffende beiden, den Vader en den Zoon, als haar bewering in de geformuleerde godsdiensten onbegrijpelijk is.

Joseph Smith heeft opnieuw de eenvoudige waarheid aan de wereld bekend gemaakt, dat de Eeuwige Vader en Zijn verheerlijkte Zoon Jezus Christus in vorm en gestalte volmaakt zijn; en dat uit Hun fysieke gelijkenis het menschedom geschapen is.

ERFZONDE.

Zullen allen daarvan Eeuwiglijk lijden.

II.

„Wij gelooven dat de mensch voor zijn eigen zonden gestraft zal worden en niet voor Adams overtredingen.”

Geloof in erfzonde met haar gevreesde nachtmerrie, waaraan niemand kan ontsnappen, heeft gedurende eeuwen lang haar verdrukkende schaduw over het menschelijk hart en verstand geworpen. De verklaring in Genesis beschreven aangaande de overtreding der ouders van het geslacht, als feit aannemende, moet elk doordenkend lezer zich afvragen of hij door dit geheele leven heen

voor een daad moet boeten, waaraan hij geen deel genomen heeft, en waarvoor hij, volgens zijn natuurlijke opneming van gerechtigheid en rechtvaardigheid, zelfs niet indirect, verantwoordelijk was. Indien hij een bevestigend antwoord tot zijn eerlijk onderzoek aanvaardt, moet hij ontzet gestaan hebben voor de blijkbare ongerechtigheid van dit alles.

De Schriften verkondigen in bepaalde termen de feiten van persoonlijke verantwoordelijkheid, en als een onvermijdelijke gevolgtrekking, de vrije wil van den mensch. Vrijheid om te kiezen en te verwerpen en de toerekenbaarheid voor de verkiezing gaan hand in hand. De woorden van Goddelijke openbaring maakte de zaken zeer vroeg in de geschiedenis van het menschedom duidelijk. Tot den kwaadaardigen Kaïn zeide de Heere: „Is er niet, indien gij weldoet, verhooving? en zoo gij niet wel doet, de zonde ligt aan de deur.” (Genesis 4:7.)

Kennis van goed en kwaad is noodig tot vooruitgang, en de school van ondervinding in sterfelijkheid is verschaft voor het verkrijgen van zulk een kennis. Het Goddelijke plan was aldus verkondigd door den Hebreeuwschen profeet van ouds: „De Heere God gaf het aan den mensch, dat hij voor zichzelf zou handelen; daarom zoude de mensch niet voor zichzelf kunnen handelen, tenzij hij door het een of ander verlokt worde... Daarom zijn de menschen vrij van het vleesch; en alle dingen, welke tot nut van de menschen zijn, zijn hun gegeven. En zij zijn vrij om te kiezen, hetzij vrijheid, of het eeuwige leven door den grooten Middelaar aller menschen, of om te kiezen gevangenschap en dood, volgens de kracht van Satan, want hij zoekt alle menschen in ellende te storten, gelijk hij is. (Boek van Mormon, 2 Nephi 2:16 en 27.)

En een latere profeet maakte de eeuwige waarheid bekend, zich wendende tot zijn eigenzinnige makkers: „Nu, herinnert, herinnert u mijne broederen, dat wie ook omkomt, door zichzelf omkomt, en wie ook kwaad doet, het zichzelf aandoet; want ziet, gij zijt vrij; het is u overgelaten voor uzelfen te handelen; want ziet, God heeft u een kennis gegeven en heeft u vrij gemaakt (Boek van Mormon, Helaman 14:30).

Maar, hebben velen gevraagd, hoe kan de mensch beschouwd worden om vrij te kiezen wat recht of verkeerd is, wanneer hij voorbeschikt is tot het kwade door de erfelijkheid van oorspronkelijke zonde aan hem nagelaten door Adam? Overerving is ten hoogste een neiging, geen dwang; en wij hebben geen recht voor twijfel in het licht van geopenbaarde waarheid aangaande de innerlijke onafscheidelijke verbonden gerechtigheid en genade van God, dat elk beginsel van oorzaak of toegebrachte neiging en gerechtige overweging in het oordeel van ieder en elke ziel zal

genomen worden. De man, die op intelligente wijze de vragen, hierboven samengesteld, kan vragen of overwegen, toont zijn bekwaamheid in het onderscheiden van het goede en het kwade, en kan zich niet op overeenstemmende wijze verontschuldigen voor het uitvoeren van verkeerde dingen.

Onze eerste ouders waren het gebod van God ongehoorzaam door toe te geven in het eten van een voedsel, dat niet gepast was voor hun toestand; en, als een natuurlijk gevolg, leden zij een lichamelijke ontaarding, waardoor lichamelijke zwakte, ziekte en dood in de wereld kwamen. Hun nageslacht heeft de daaruit voortkomende kwalen geërfd, waarvan wij nu zeggen, dat het vleesch erfgenaam is; en het is waar, dat deze menselijke onvolmaakt-heden door ongehoorzaamheid kwamen en daarom de vruchten der zonde zijn. Maar voor Adams overtreding is in alle gerechtigheid Adam alleen verantwoordelijk. De tegenwoordige gevallen staat van het menschdom, als in onzen sterfelijken toestand bepaald, werd door Adam en Eva ingewijd; maar de Goddelijke rechtvaardigheid verbiedt dat wij rekenschap-gevende-zondaars zijn, alleenlijk omdat onze ouders overtreden hebben.

Ofschoon de ontberingen, de wederwaardigheden en het onophoudelijk zwoegen, versterkt door den staat van het sterfelijk bestaan, een gedeelte van onze erfenis van Adam zijn, zijn wij daar-door verrijkt; want juist in zulke toestanden vinden wij gelegenheid de krachten van de ziel te ontwikkelen, die ons in staat zal stellen al het kwade te overwinnen, het goede te kiezen en zaligheid en verhooging in de woonplaatsen van onzen Vader te winnen.

Indien de uitdrukking „erfzonde” eenige bepaalde beteekenis heeft, moet men opnemen dat de overtreding van onze ouders in den Hof van Eden ermede bedoeld wordt. Wij waren geen deelnemers in die overtreding. Wij waren geen erfgenamen van erfzonde, alhoewel wij onderdanen van de gevolgen zijn. De miljoenen, die geslacht zijn of op andere wijze den dood gevonden hebben door den grootsten oorlog in de geschiedenis en die andere en meer miljoenen van hulpelooze en afhankelijke wezens, die zulke folteringen doorstaan hebben, den dood als een gezegende uitkomst beschouwende, zijn allen betrokken in de vreeselijke resultaten der overhaasting van den oorlog door hun respectieve machthebbers; en toch wie kan betwijfelen dat wanneer een rechtvaardige rekenschap afgeroepen wordt, diegenen, die de slachting en het lijden teweeggebracht hebben, verantwoording zullen moeten geven en niet de onverantwoordelijke slachtoffers?

En aan een iegelijk die onschuldig heeft geleden, Hij, die zelfs op den val van den spreuw acht slaat, zal een volle belooning van schadeloosstelling geven.

Waarom zal men tijd en kracht verspillen in het betreuren wat Adam gedaan heeft? Het is beter om als mannen de werkelijke

conditie van ons bestaan het hoofd te bieden en de verlangens van een deugdelijk leven tegemoet gaan. Van de gevolgen van Adam's overtreding is een volle verlossing verzekerd door de verzoening door Jezus Christus onzen Heere ten uitvoer gebracht. „Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzoo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden.” (Kor. 15: 22.)

De noodlotten van het leven.

„En Ik zal vijandschap zetten tusschen u en tusschen deze vrouw, en tusschen uw zaad en tusschen haar zaad; datzelve zal u den kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen.” (Gen. 3: 15.)

Toen Adam en Eva uit den Hof van Eden verdreven werden, waren zij positief in de kennis dat zij en hun zaad van den duivel verzocht zouden worden. Wij weten niet wat hun toestand was vóór hun verbanning, maar het schijnt dat reeds hun macht van bewustzijn, die soort, die hen in staat stelt tusschen goed en kwaad te oordeelen, zich eenigszins ontwikkeld had. Dus tijdens hun intreden in sterfelijkheid, wisten zij misschien op vage wijze van den toestand af die hun te wachten stond, zonder dien onderzonden te hebben. En zoo is het met al hun nageslacht. In de wereld geboren met een bewustzijn, dat de macht van onderscheid bezit, maar als nieuwelingen in de zaak van ondervinding, de plechtige verklaring tegemoet ziende: „En Ik zal vijandschap zetten tusschen u en deze vrouw, en tusschen uw zaad en tusschen haar zaad..... en gij zult het de verzenen vermorzelen.” Hoe vreeselijk is die vijandschap somtijds, het veroorzaakt den mensch zelfs moord te plegen, hun God te verloochenen, en den ondergang.

Een van de grootste doeleinden van het sterfelijk bestaan van den mensch is het verkrijgen van een tastbaar lichaam; zonder dat kan hij geen volheid van vreugde ontvangen. Het andere zal in een positie geplaatst worden, waar hij verplicht is den duivel tegen te gaan door zijn eigen inspanning, of om door hem overwonnen te worden. Het laatstgenoemde voorstel bevat al de ondernemingen van het leven, en wat een wondervol iets is het! Sedert het begin van het menschelijk geslacht zijn de fundamenteele doeleinden, die den mensch zijn sterfelijkheid onderliggen, altijd in den persoon tot stand gebracht, hetzij hij tot hooge of lage beschaving behoort, of hetzij hij rijk of arm, gebonden, of vrij is. Indien hij rijk is, heeft hij de verantwoordelijkheid in het zorg dragen voor zijn bezittingen. Indien hij arm is, is hij van anderen afhankelijk voor werkzaamheden. Is hij in slavernij, dan leidt hij onder de verdrukking van dien toestand. Indien hij vrij is, is de moeilijkheid

in 't ondervinden van het verkrijgen van die vrijheid feitelijk gelijk aan de onafhankelijkheid die hij geniet. Al deze dingen brengen op vele tijden de ellende in de levens der menschen, die men onmogelijk ontkomen kan. Geen mensch kan in sterfelijkheid leven en hopen deze noodlottige gebeurtenissen te ontkomen. De teleurstellingen, mislukkingen en beproevingen van het leven mogen inderdaad trappen naar het daaruit vloeiende succes worden.

Een groot aantal zakenondernemingen falen en herhaaldelijk is het totale fortuin van den avonturier gezonken in den strijd om het hoofd boven te houden. Deze dingen brengen teleurstellingen, die alleen de deelnemenden kunnen waardeeren. Hetzelfde mag over 't algemeen van auteurs en schrijvers gezegd worden. Het past zich ook toe op het theatraal gebied, het verklaren van de wet, politiek enz. De uitvinder heeft zijn oogenblikken van zegepraal en wanhoop; niets zeggende over de pijnlijke gebeurtenissen, oneerlijkheden, en dergelijke gevaren. En toch, wat zou dit menschelijk geslacht waard zijn zonder deze ondervindingen? Het antwoord spreekt vanzelf. Aan Lucifer, den grooten gevallen engel, is het auteurschap van alle droefenis, ellende en verwarring van het leven toegeschreven. Hij is zeer strijdlustig in 't volgen van de goddelijke bekendmaking van den beginne; dat hij de verzenen van het zaad der vrouw zou vermorzelen. Toch is hij zoodoende spelende in de handen van God in het mogelijk maken van het uitwerken van de Goddelijke doeleinden in verband met ons geslacht. Ongetwijfeld wordt hij het gewaar, maar hij ziet dat zoodanig in, dat hij het bestaan van zijn heerschappij kan voortzetten.

En ieder van ons heeft de ondervindingen gehad, die wij niet zouden willen herhalen, die in de gewone omgangstaal „een slechten smaak in onzen mond” achtergelaten hebben. Nu laat ons ons aardsch bestaan als een even groote en hulpvolle ondervinding overwegen in onzen eeuwigen marsch, die toegevoegd kan worden tot onzen eeuwigen vooruitgang. Dan, als we de moeilijkheden van het sterfelijk leven overzien, beginnen we te zien hoe de herinnering van die dingen, die zoo onuitwischbaar op onze gedachten zijn gestempeld, met ons zullen blijven door de eeuwen heen. Wij zien hoe of ons geweten en wil verbeterd en ontwikkeld is, zoodat wij in staat zijn eeuwiglijk gerechte en ongerechte beginselen te kunnen onderscheiden en onszelven vervolgens daarnaar beheerschen.

Wij zijn waarlijk vreemdelingen op de aarde, voortgezonden om het onbekende gebied en de krachten te onderzoeken, en we zullen in staat zijn achter ons op onze aardsche carrière te kunnen zien met onbegrensde vreugde en tevredenheid, indien de overtuiging op ons geweten rust, dat ons werk hier goed en edel gedaan is.

(Liahona.)

Formaal matig
opgeschreeven
onderwezen

*admiral
1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.*
De kracht van een voorbeeld.

Er zijn onverwachte omstandigheden in het leven van iederen, die ons door gebed dichter tot God brengen. Als ziekte het huis binnensluipt, wordt de Heer verzocht, ofschoon Hij mogelijk nimmer aangeroepen is. En aan de vuurlinie in Frankrijk heb ik mannen gezien, gehard in de wegen van Godslastering, hun Maker aanroepende in gebedvolle ernstigheid, Hem verzoekende hen te redden en te beschermen van gevaar en dood.

Het is gemakkelijk te bidden als men in gevaar is. Wanneer men hulp wenscht, is het gemakkelijk om naar onzen besten vriend te gaan en hem hulp te vragen. Maar hoevelen van ons herinneren zich onzen besten vriend, wanneer wij eigenlijk zijn reddende hulp niet noodig hebben?

Terwijl ik in Frankrijk was, beloofde ik mijn Hemelschen Vader dikwijls, dat ik Hem nimmermeer zou vergeten, indien Hij mij het voorrecht schonk naar mijn huis en geliefden terug te keeren. Maar zoo spoedig als ik de vuurlinie verlaten had, maakten kaartspelen en grappige verhalen rondom de kachel in het hospitaal, dat ik mijn beloften vergat, en dikwijls viel ik in slaap zonder een gedachte voor mijn Hemelschen Vader, die mij de kans gaf te blijven leven. *Rees. Kuntsthermion, bladz. 136*

Het was niet eerder, voordat ik den trein naar Washington D.C. op 4 Juni nam, en mijzelf bij toeval in denzelfden wagen bevond met ouderling George Albert Smith en familie, en Lon J. Haddock, F. M. Wheeler en Virgil B. Stallings, die Salt Lake verlieten om naar Engeland te gaan, waar ouderling Smith de plaats van ouderling George F. Richards als president der Europeesche Zending zou innemen, dat ik mijzelf in het ware licht zag.

Toen de avond kwam, inviteerde Broeder Smith ons allen in zijn reiskamer, en daar zongen wij liederen van Zion en offerden gebeden. Eerst was ik bang voor de lachende gezichten van medereizigers in den wagen. Maar spoedig verdreef ik alle misselijkheid en verheugde mij ten zeerste in den korten dienst.

De andere menschen in den wagen verbaasden zich natuurlijk over ons. Nadat zij ons een halfuur achtereen hadden hooren zingen, dachten zij dat ons gedrag vreemd was. De portier werd vele malen gevraagd wie wij waren, en toen hij vertelde dat wij „Mormonen” waren, keken zij ons gedurende de geheele reis aan.

Maar er was geen haat in hun houding tegenover ons. In het geheel niet. Integendeel, door gezellig met hen te zijn, waren wij in staat zendingswerk te doen, terwijl wij reisden. Ons gedrag had hun nieuwsgierigheid geprikkeld, en vraag na vraag werd ons gesteld en op die wijze waren wij in staat deze waarheidzoekers veel verlichting aangaande het Evangelie te geven.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE — ASSISTENT: A. SIEVERTS

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voorspel.

Andante BY KERN.

Dolce p

AVONDMAALSVERS VOOR APRIL 1925.

Terwijl wij van dit Avondmaal eten,
In Jezus' naam en met een zuiver geweten,
Laat ons herinneren en zeker zijn,
Dat onz' harten en handen zijn schoon en rein.

Naspel.

mf *Rit.* *pp*

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR APRIL 1925.

(Mattheus hoofdstuk 6: 9-13.)

Gij bidt dan aldus: Onze Vader, die in de hemelen zijt! Uw naam worde geheiligd,

Uw Koninkrijk kome, Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, alzoo ook op de aarde.

Geef ons heden ons dagelijksch brood,

En vergeef onze schulden, gelijk wij ook vergeven onzen schuldenaren.

En leidt ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den booze.

Want U is het Koninkrijk, en de kracht, en de heerlijkheid in der eeuwigheid, amen.

Verslag der Amsterdamsche Conferentie.

Gehouden 21 en 22 Februari 1925.

De Amsterdamsche Conferentie werd aangevangen op Zaterdagavond 21 Februari met het houden van een leeraars- en leerares- en vergadering, welke geopend werd door het zingen van lied 36, waarna ouderling David L. Murdock een zegen afsmeekte. Vervolgens werd lied 188 gezongen.

Na het zingen werden de aanwezigen in verschillende klassen verdeeld, zoodat een iegelijk, die een verantwoordelijk ambt bekleedde, zoodanige instructies kon ontvangen, tot nut van het toekomstig onderwijzen der verschillende organisaties. Nadat allen genoten hadden van de onderhandeling der onderwerpen, kwamen zij wederom bijeen, en werd geëindigd door het zingen van lied 1, waarna ouderling A. R. Venema een dankgebed opzond.

De Zondagmorgenvergadering, gehouden in het Gebouw Frascati, onder leiding van den Amsterdamschen Conferentie-President C. O. Spencer, werd door het zingen van lied 48 geopend, en door ouderling L. C. Whittaker een gebed geofferd. Vervolgens zong het zangkoor lied 79: „Ons Hooger Doel”.

Ouderling C. O. Spencer heette de aanwezigen hartelijk welkom, daar het hem verblijdde zoovelen aanwezig te zien, die begeerig waren het ware en zuivere Woord Gods te hooren. Verder verklaarde hij hoe de afval ontstaan was en hoe deze in de Schriften voerspeld is, maar dat ook de wederoprichting aller dingen zou plaats hebben voor de tweede komst van Christus. O.a. haalde hij de vermaningen van den Verlosser aan tot Zijn apostelen, dat zij gehaat zouden worden om Zijns Naams wil. Het zangkoor zong als tusschenzang Psalm 150.

Ouderling Ernst Landwaard, die als President der Groningsche Conferentie aangesteld is, gaf een zeer duidelijke verklaring van de Persoonlijkheid Gods. Hij weerlegde wie God is, hoe Hij aanbeden behoort te worden, en vergeleek het met de aanbidding der hedendaagsche Christenen.

Vervolgens voerde ouderling R. Steenblik van Amsterdam, het woord en verklaarde hoe wij kunnen weten dat dit Evangelie de waarheid is. Hij gaf verschillende bewijzen. O.a. noemde hij openbaringen, daar God nog steeds Dezelfde is, zooals Hij altijd geweest is. Ouderling Hendrik Poelman van Rotterdam, gaf een solo ten gehoor.

Als laatste spreker der ochtendvergadering werd aan ouderling R. J. Cameron, Conferentie-President van Groningen, die thans ontslagen is, den tijd gegeven. Hij toonde op duidelijke wijze aan,

hoe de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen wederom hersteld is geworden. Hoe de profeet Joseph Smith na ijverig zoeken in een visioen den Vader en den Zoon aanschouwde. Verder gaf hij een verklaring hoe het Boek van Mormon tevoorschijn is gebracht.

Tot slot werd lied 170 gezongen en ouderling N. J. Teerlink van Den Helder, eindigde met dankzegging.

De middagvergadering in de zaal op de Weteringschans gehouden, ving om 2.30 aan. Als inleiding werd lied 87 gezongen. Daarna werd door ouderling Wm. Postma van Apeldoorn, gebeden. Na het zingen van lied 14 werd het Heilig Avondmaal rondgediend en vervolgens werden de presideerende autoriteiten der Kerk en Zending voorgesteld en op gebruikelijke wijze goedgekeurd.

Ouderlingen T. E. Lyon van Arnhem en C. L. West van Den Helder, bespraken op verstaanbare wijze, hoe gehoorzaamheid betoond moet worden, welke tot het pad van zaligheid leidt.

Het „Rotterdamsche Quartet”, bestaande uit ouderlingen A. v. Tussenbroek, H. Poelman, F. J. Murdock en A. Sieverts, zong op zeer schoone wijze een Engelsch lied, getiteld: „Beautiful Country”.

Zendingspresident Chas. S. Hyde trad als laatste spreker op en weerlegde de zuiverheid van het Herstelde Evangelie, en hoe de profeten van het Westelijk halfroond dingen voorspeld hadden, die in de toekomst zouden plaats hebben, en gaf zoodanige verklaringen van de valsche leerstellingen der hedendaagsche predikanten. Spreker verklaarde zeer duidelijk hoe zij den Bijbel gebruiken en dat het grootste gedeelte zelfs den Bijbel niet verstond. Voorts zeide hij dat de profetiën vanouds reeds in vervulling zijn gekomen, en nog in vervulling zijn. Lied 17 werd gezongen en ouderling W. Y. Pond eindigde met dankzegging.

In de Zondagavondvergadering waren een groot aantal toehoorders aanwezig. Geopend werd door het zingen van lied 37. Ouderling Wm. J. Dalebout van Amsterdam, offerde een gebed op. Vervolgens zong het zangkoor: „Denkt gij nimmer daaraan?”

Ouderling M. J. Hampton, Conferentie-President van Rotterdam, besprak de toegang tot het Koninkrijk Gods, en van diegenen, waarvan de Verlosser sprak, die elders inklimmen en dieven en moordenaars zijn. Verder toonde hij aan hoe de doop door de Apostelen werd uitgeoefend en hoe hij heden door de godsdiensten van menschen wordt uitgeoefend.

Ouderling A. v. Tussenbroek van Rotterdam, predikte op verstaanbare wijze wat bekeering was door te bewijzen hoe in de

dagen van ouds het volk afdwaalde, en dat ook toen mannen door God werden aangesteld om bekeering tot het menschdom te prediken.

Daarna gaf het zangkoor een loflied ten gehoor. Ouderling P. C. Call, Conferentie-President van Utrecht, verklaarde de echtheid van het Boek van Mormon. Hoe Lehi met zijn gezin naar Amerika optrokken, en vanwaar de Amerikaansche Indianen afkomstig zijn. Verder bewees hij de echtheid van het Boek uit den Bijbel.

Als bijdrage tot de verheerlijking der avondvergadering werd een duet door Zr. Lanora S. Hyde en Br. H. Poelman gezongen. Als laatste spreker der Conferentie gaf President Chas. S. Hyde een korte, maar krachtige preek, waarin hij de waarheid en echtheid van het Evangelie verklaarde, dat het hetzelfde Evangelie is, dat in de dagen der apostelen bediend werd.

Tot slot werd lied 67 gezongen, waarna door ouderling J. v. d. Werff gedankt werd.

Maandagmorgen 9 uur werd er zendelingenvergadering gehouden. Vele belangrijke dingen werden daar besproken ter bevordering en verbetering der Zending. Ook sprak President Hyde dingen van aanmoediging tot de aanwezigen.

Maandagavond werd een gezellige avond gegeven. De Amsterdamsche Dramaticclub bracht eenige bekwame opvoeringen ten tooneele, die door alle aanwezigen gewaardeerd werden.

TWEË ZIJDEN.

Sneeuw lag op den grond; de zon scheen helder. Twee mannen gingen hun weg, een ieder aan een zijde der straat. Zij kwamen aan het einde waar zij stopten. „Is het niet een heerlijke morgen?” zeide de een, wiens pad langs den zonnigen kant van de straat was geweest. „Ik kan er niets heerlijks in zien, ik vind het zelfs kil”, zeide de andere, die in de schaduw had geloopt.

Ach! hoe is dat niet gelijk het leven! Wandel in zonschijn en het leven is blijde en vreugdevol; maar wandel in de schaduw, hoe droevig en somber wordt het leven dan!

Twee zijden! Ja, er zijn twee zijden aan alle dingen. Een muur heeft twee zijden en er is altijd iets aan die andere zijde. De muur van Jericho had twee zijden. Aan de eene zijde leefde een volk dat geen geloof in den levenden God had; aan de andere zijde marcheerde een volk, wiens geloof in God hen in staat stelde iets te doen, wat volgens die aan de binnenzijde het bespottelijkste toescheen, dat te eeniger tijd sedert het begin der wereld gedaan kon worden. Zij gingen om den stadsmuur in volstrekte stilte. Geen der mannen sprak een woord en allen gingen huiswaarts. Den

volgenden dag gingen zij wederom zonder een woord te zeggen om de stad henen, dan wederom naar huis; en zoo de geheele week door. Maar op den zevenden dag toen zij zevenmaal om de stad heen gemarcheerd hadden, riepen zij met een machtigen juichkreet en neer kwam de muur van die stad! En al de inwoners op één na kwamen om. Dwaas? Misschien wel, maar..... „De Heere heeft gezegd”, was er achter. De Heere was aan de eene zijde van dien muur en het volk aan die zijde won.

Aan de zijde van een heuvel stond een groep menschen. Voor hen waren drie kruisen. Aan den voet van het middelste kruis stonden de menschen, bitter schreiende. Slechts misdadigers van de laagste soort waren aan het kruis gehangen en toch, het uiterlijk van Een daar hangende, toonde een man van een hoogst mogelijk voorbeeld te zijn. Is het mogelijk dat een fout gemaakt was? Waren er twee zijden aan die vraag? Zeer zeker.

Een schoone stad was aan een heuvel gelegen. Het was in den zomer. Een schoon gebouw, een tempel, een zeer in 't oog vallende plaats innemende; een treurig volk, verbleekte lippen, bleeke, tranen-bezoedelde gezichten, twee doodkisten, twee vermoorde mannen bevattende. Waren er twee zijden aan die vraag? Natuurlijk.

De zelfde schoone stad, in het hart van den winter; de rivier, inplaats van vredelijk voortstroomend, is nu bevroren met een dikke laag ijs. Sneeuw, sneeuw en meer sneeuw; overal sneeuw. Ach, wat beteekenen al deze dingen? Een kolonie van menschen — in tenten — in den dood van dien vreeselijken winter! Hongerig, bibberende, ziek, bijna naakt, zie hen turen over de rivier naar hun schoone stad. Zijn er twee zijden aan die vraag verbonden? Ja, inderdaad.

Ja, toen de Verlosser der wereld aan 't kruis hing, als een verwerping gekruisigd; de reinheid op zijn gelaat gaf de leugen aan van de veroordeeling tegen hem geveld. Toen Joseph Smith, de „Mormoonsche” profeet, en zijn getrouwe broeder Hyrum in koelen bloede vermoord waren, om de getuigenis die zij gegeven hadden, is de oorzaak waarvoor zij omkwamen, niet met hen omgekomen. Neen, zij had twee zijden, de zijde, die het vergieten van hun bloed veroorzaakt had, heeft het werk steeds voort doen rollen, zelfs nadat de leiders naar hun belooning gegaan waren.

Nauvoo, de schoone stad der Heiligen, vanwaar zij verjaagd waren in het hart van den winter! Nauvoo verdween, maar haar goed volk bleef voortleven. Hongerig, stervende en bloedende, bleven zij getrouw aan hun geloof en in dat sterke geloof kruisten zij over de „desert” en vestigden zich in het Rots-Gebergte. Er zijn twee zijden aan een vraag, mijne vrienden, en er zijn twee zijden aan „Mormonisme”. De eene zijde van wat de menschen van ons

zeggen, de andere wat we werkelijk zijn. Let op! Het volk binnen de muren van Jericho dacht dat het volk buiten de stad dwazen waren, en toch was de Heere aan den buitenkant. De menschen, die niets van „Mormonisme” af weten, beschouwen de „Mormonen” buiten de wet en toch — evenzoo als de Heere met Israël was in de dagen van ouds, zoo is de Heere met Israël vandaag. Het „Mormoonsche” volk is het volk van den Heere; het bloed van Israël vloeit in hun aderen, en ik zeg tot allen, die deze woorden lezen, wees op uw hoede! Onderzoek het zoogenaamde „Mormonisme”, want het is het werk van God in deze de laatste dagen op deze aarde, hersteld als door Daniël (2:44) voorspeld. Zijn werk is om alle menschen tot bekeering te roepen en te leeren zich voor te bereiden om hun God te ontmoeten. De kruisiging van den Verlosser maakte geen misdadiger van Hem; valschspreken van „Mormonisme” maakt het Evangelie niet valsch. Let op, allen, die voorbijgaan! Overweeg de andere zijde! De „Mormoonsche” Kerk is waarlijk de Kerk van God. In haar schoot vindt gij vreugde en tevredenheid en de vrede van God, die alle verstand te boven gaat. Buiten de Kerk van God is twijfel, duisternis, weifelachtigheid en onzekerheid. Terwijl de tijd en het leven aan u overgelaten zijn, overweeg de andere zijde. (Liahona.)

De kracht van een voorbeeld.

(Vervolg van pag. 92.)

En het komt mij voor dat indien het Evangelie van Jezus Christus aan alle natie, geslacht, taal en volk gepredikt moet worden, het waardig is gepredikt te worden aan de beste menschen, aan diegenen van opvoeding en beschaving, zoowel als aan de ongeletterden en onopgevoeden. Het Evangelie is voor allen. Het is voor de voorspoedigen, zoowel als voor de onvoorspoedigen. Indien het Evangelie de goddelijke waarheid van de leering van den Zaligmaker is, dan is het waardig om aan mannen als Lloyd George, Clemenceau, Wilson en Balfour te presenteerden, zoowel als aan de arme mijn- en fabrieksarbeiders. Slechts „door geen aannemer des persoons” te zijn, kan de Kerk in alle gedeelten der wereld en in alle klassen verbeterd worden.

Indien er één les is, die de Apostel Paulus leerde gedurende zijn geheele zendingsloopbaan, is het deze. Hoeveel van onze zendingen zijn gewillig te naderen tot koningen en keizers, overheidspersonen en geleerde filosofen met de eenvoudige waarheid van het Evangelie? Terwijl de rest der apostelen tot de onwetende visschersmannen en lediggangers predikten, mengde Paulus zich onder de filosofen in Athene en Rome, en ontleedde de leeringen van Christus aan hen op zulk een wijze, dat het aan hun hoogont-

wikkelde breinen aannemelijk toescheen. Zeide koning Agrippa hem niet: „Gij beweegt mij bijna?”

Het was een vreugde voor mij bij Apostel Smith en Broeder Haddock te zitten, als zij de beginselen van het geloof, waarvoor zij hun tehuizen verlaten hadden, aan de uitstekende zakenmensen, professoren en studenten ontvouwd. Allen schenen belang in ons te stellen en volgden ons op beminnelijke wijze om veel waarheid te leeren aangaande het Evangelie. Het was niet noodzakelijk van den een naar den ander te gaan om ze met tractaten lastig te vallen, of om de aandacht van den een of anderen heer van zijn tijdschrift af te trekken. Door onze eigen zaak te behartigen, slaagden wij er in de aandacht te trekken, wat ons eindelijk in aanraking bracht met iederen man, iedere vrouw en ieder kind in den wagen.

Toen ik Washington bereikte, was ik bedroefd het gezelschap te verlaten. Ik leerde deze mannen, die in de wereld uitgingen om God te dienen, lief te hebben. Ik gevoelde me trotsch een lid van de Kerk te zijn, waarin zij God dienden, en bevoorrecht geweest te zijn met een apostel des Heeren te reizen en in intieme aanraking met zijn bekoorlijke persoonlijkheid, zijn karakter en ideeën te komen. De vereeniging spoorde mijn geestelijk welzijn aan. Elke minuut leerde ik iets meer aangaande de waarheid van Christus, en elk gesprek opende mijn oogen voor haar zaligsprekingen. Ik zal altijd deze reis gedenken als het bakenlicht van mijn leven. Als ik ooit het leven van een Heilige der Laatste Dagen leefde, zooals het behoort, dan was het gedurende de vier dagen toen ik van Salt Lake naar Washington D.C. reisde.

(Improvement Era.)

Ontslagen.

Eervol ontslagen zijn ouderlingen R. J. Cameron en Michaël Austin. Ouderling Cameron is werkzaam geweest in Leiden, Schiedam, Dordrecht. Ook heeft hij vruchteloze pogingen aangewend het Evangelie in Middelburg te verkondigen. Vervolgens werkte hij in Utrecht en heeft verder zijn zending als Conferentie-President van Groningen volbracht. Ouderling Michaël Austin heeft gewerkt in Rotterdam, Den Haag, Groningen, Amsterdam, Arnhem en is wegens ernstige ziekte ontslagen. Hij zal door zijn broeder Robert R. Austin tot New-York vergezeld worden.

Aangekomen.

Ouderling W. J. Denkers is van Zion aangekomen en aangewezen in Rotterdam te arbeiden.

AANKONDIGING.

De **Groningsche Conferentie** zal gehouden worden op 4 en 5 April. De zendingen hebben hard gewerkt met het oog op de toekomstige gebeurtenis op 5 April.

Zaterdagavond 8 uur, 4 April, zal een openbare vergadering gehouden worden op het Schuitendiep 28.

Zondag morgen om tien uur en 's avonds om zeven uur zullen openbare vergaderingen gehouden worden in het gebouw „Het Concerthuis”, Poelenstraat 30.

Om 2 uur zal een vergadering voor de leden gegeven worden in de zaal op het Schuitendiep.

Wij willen hiermede al de leden aansporen daar tegenwoordig te zijn met hun vrienden, opdat allen mogen medewerken in het verspreiden der waarheid, zoodat dit Evangelie zich mag voortplanten in de harten der oprechten. „Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan het mosterdzaad, hetwelk een mensch heeft genomen en in zijnen akker gezaaid; hetwelk het minste is onder al de zaden, maar wanneer het opgewassen is, dan is 't het meeste van de moeskruiden, en het wordt een boom, alzoo dat de vogelen des hemels komen, en nestelen in zijne takken.”

Overleden.

Te Rotterdam overleed op 5 Maart, na een langdurig ziekbed, Zuster Frederika Bartholina van Krieken-Bowel. Zij werd den 22en September 1898 aldaar geboren. Op 21 April 1923 werd zij gedoopt door ouderling G. Kruitbosch en door ouderling L. C. Walton bevestigd.

INHOUD.

| | | |
|--|--|---|
| De Heilige Drieëenheid . . . blz. 85
De noodloten van het leven „ 90
De Kracht van een Voorbeeld „92, 98
Zondagsschoolwerk . . . „ 93
Verslag der Amsterdamsche Conferentie „ 94 | | Twee Zijden blz. 96
Ontslagen „ 99
Aangekomen „ 99
Aankondiging „ 100
Overleden „ 100 |
|--|--|---|

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.